

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 43/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Andrejom Fialom, advokátom, Mostná 13, Nitra, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1Tos/70/2025 z 2. októbra 2025 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tos/70/2025 z 2. októbra 2025 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenia a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Domáha sa tiež primeraného finančného zadosťučinenia v sume 146 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 9. októbra 2024 Okresnému súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) návrh na povolenie obnovy konania v právoplatne skončenej trestnej veci pôvodne vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 3T/12/2019, v ktorej bol rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 3T/12/2019 z 25. septembra 2019 v spojení s opravným uznesením zo 16. októbra 2019 a v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4To/25/2020 z 28. mája 2020 v bodoch 1 a 2 uznaný vinným zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona a z prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 287 ods. 1 Trestného zákona na vymedzenom skutkovom základe. Za uvedené skutky mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 8 mesiacov. Zároveň mu podľa § 61 ods. 1, 2, 6 Trestného zákona bol uložený trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť

spočívajúci v kúpe tovaru na účely jeho ďalšieho predaja konečnému spotrebiteľovi a iným prevádzkovateľom činnosti, sprostredkovateľskej činnosti v oblasti obchodu, sprostredkovateľskej činnosti v oblasti služieb, sprostredkovateľskej činnosti v oblasti výroby na dobu 6 rokov. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 28. mája 2020.

3. Sťažovateľ už skôr podal návrhy na obnovu konania v danej trestnej veci. Návrh z 8. júla 2021 Okresný súd Topoľčany uznesením sp. zn. 2Nt/27/2021 z 15. decembra 2021 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tos/16/2022 z 12. apríla 2022 zamietol, pretože súd nezistil podmienky na obnovu konania podľa § 394 Trestného poriadku.

4. Návrh zo 4. mája 2023 okresný súd uznesením sp. zn. TO-2Nt/16/2023 zo 7. augusta 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tos/79/2023 zo 14. septembra 2023 odmietol podľa § 402 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku.

5. Návrh z 11. októbra 2023 okresný súd uznesením sp. zn. 4Nt/27/2023 z 10. mája 2024 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tos/55/2024 z 3. júla 2024 odmietol z dôvodu, že bol len opakovaním predchádzajúcich návrhov na povolenie obnovy konania.

6. Okresný súd rozsudkom sp. zn. TO-3T/12/2019 z 21. augusta 2024 podľa § 84 Trestného zákona, § 405b ods. 1 Trestného poriadku zrušil výrok o treste uložený sťažovateľovi rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 3T/12/2019 z 25. septembra 2019 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4To/25/2020 z 28. mája 2020 a uložil mu podľa § 277 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom k 28. máju 2020 trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov. Podľa § 61 ods. 1, 2, 6 Trestného zákona mu uložil trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť spočívajúci v kúpe tovaru na účely jeho ďalšieho predaja konečnému spotrebiteľovi a iným prevádzkovateľom živností, sprostredkovateľskej činnosti v oblasti obchodu, sprostredkovateľskej činnosti v oblasti služieb, sprostredkovateľskej činnosti v oblasti výroby vo výmere 6 rokov.

7. O návrhu na povolenie obnovy konania z 9. októbra 2024 rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 2Nt/20/2024 zo 4. augusta 2025 tak, že podľa § 402 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh odmietol, keďže neboli zistené podmienky obnovy konania a sťažovateľ v návrhu uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté a podaný návrh je len ich opakovaním.

8. Dňa 27. mája 2025 bol sťažovateľ podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu.

9. Proti uzneseniu okresného súdu o odmietnutí návrhu na povolenie obnovy konania podal sťažovateľ 7. augusta 2025 sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením z 2. októbra 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú. Napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť 2. októbra 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že konajúce súdy sa riadne vecne nezaoberali jeho návrhom na obnovu konania a nevenovali dostatočnú pozornosť jeho argumentácii a námietkam, čím napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu nie je ústavne akceptovateľne odôvodnené a je arbitrárne.

11. Sťažovateľ následne uvádza, že jeho námietky sa týkali neexistencie dostatku finančných prostriedkov v pokladni spoločnosti HANI group s.r.o. (ďalej len „HANI group“) a tiež sa týkali výpovede svedka – externého účtovníka [REDACTED], ktorého spoločnosť viedla účtovníctvo pre HANI group, hodnovernosti znaleckého posudku č. 10/2017 Ing. Jany Vojtekovej (znalkyne z odboru ekonómie a manažmentu, odvetvia účtovníctva a daňovníctva z 30. decembra 2017) a použitia finančných prostriedkov, ktoré sťažovateľ vybral v období od 30. augusta 2016 do 11. októbra 2016 z účtu HANI group.

12. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti obsiahlo poukazuje na výpoveď svedka – externého účtovníka na hlavnom pojednávaní, ako aj na jeho výpoveď v prípravnom konaní, pričom osobitne zdôrazňuje tú časť výpovede, kde svedok uviedol, že, čo sa týka výberov z účtu HANI group v ČSOB v období od augusta 2016 do 31. decembra 2016, mu neboli predložené doklady preukazujúce použitie vybraných finančných prostriedkov z účtu v sume 46 420 eur, tak ich prijal do pokladne jednou sumou 31. decembra 2016 dokladom č. PD 12/1, aby vynuloval účet peniaze na ceste, ktorý na konci účtovného obdobia musí byť nulový. Tento postup externého účtovníka sťažovateľ považuje za nesprávny, keďže výber z účtu mal bez zbytočného odkladu zaúčtovať oproti účtu do pokladne, a nie až po niekoľkých mesiacoch. Na podporu tejto argumentácie sťažovateľ poukazuje na ustanovenia zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ zdôrazňuje, že *„(ú)čtovník nie je oprávnený samostatne navyšovať stav hotovosti v pokladni, nemôže svojvoľne prijímať peniaze do pokladne v čase a vo výške spôsobom, aby mu to účtovne sedelo...“*. Sťažovateľ poukazuje na svoju výpoveď v základnom konaní, kde uviedol, že časť peňazí vybraných z účtu v ČSOB bola postupne vložená na účet HANI group v Tatra banke. Externý účtovník mal bez zbytočného odkladu zaúčtovať vybrané finančné prostriedky do pokladne a následne ich postupne účtovať na účet v Tatra banke.

13. Následne sťažovateľ poukazuje aj na obsah znaleckého posudku a na výsluch znalkyne, ktorá považovala postup externého účtovníka (čo sa týka účtovania výberu finančných prostriedkov) za správny a taktiež uviedla, že *„ak v pokladni bolo zaúčtovaných vyše 50 000,00 €, tak čiastočne mohlo dôjsť k úhrade pôžičky, odvodov, platnej dane aj záväzkov z obchodného styku. Zo stavu z pokladne a z účtov vyplýva, že tieto pôžičky a ani odvody neboli zaplatené v žiadnej sume.“*. Sťažovateľ s uvedenými závermi znalkyne nesúhlasil, sudy však nevenovali námietkam sťažovateľa dostatočnú pozornosť a ani sa nevysporiadali s predkladanými dôkazmi. Znalecký posudok nemôže obstať, keďže vychádza zo *„skreslených vstupných údajov, ktoré vyrobil účtovník.“*. Pritom aj znalkyňa uviedla, že vybrané finančné prostriedky mali byť zaúčtované priebežne po ich výbere, čo indikuje, že účtovníctvo nebolo vedené správne. Znalkyňa teda posudzovala finančnú situáciu HANI group podľa účtovných dokladov, ktoré vyhotovil externý účtovník. Uvedené však nekorešpondovalo s reálnym stavom, napr. reálnym stavom hotovosti v pokladni.

14. Aj na podklade týchto skutočností konajúce sudy dospeli k záveru o vine sťažovateľa ako konateľa a zamestnávateľa a obžalovanej ako zamestnávateľa, keď zadržali a súčasne neodviedli sumy odvodov a daní za špecifikované obdobie, pričom v dňoch splatnosti dane a poistného mali peňažné prostriedky na úhradu splatného poistného a splatnej dane, čím si zadovážili neoprávnený prospech v špecifikovanej výške, čo vyplynulo predovšetkým zo znaleckého dokazovania a výpovede znalkyne. Sťažovateľ je pritom presvedčený, že sudy nemali dostatočné informácie o finančnej situácii HANI group. Sťažovateľ v podstatnom uviedol,

že výbery z účtu uskutočnil z finančných prostriedkov poskytnutých ako pôžička vo výške 50 000 eur. Finančné prostriedky z tejto pôžičky boli použité pred vznikom povinnosti uhrádzať dane a odvody, preto HANI group žiadne finančné prostriedky v hotovostnej pokladni v čase povinnosti uhradiť dane a odvody nemala. Dokladom o stave hotovostnej pokladne by mala byť inventúra pokladne, ktorú nikto nevykonala. Externý účtovník vytvoril fiktívny stav pokladne k 31. decembru 2016, čo viedlo k odsúdeniu sťažovateľa. Dlhy na odvodoch a daniach v čase výberu finančných prostriedkov z účtu ešte neexistovali a trestnosť vznikla len na základe oneskoreného prijatia finančných prostriedkov do pokladne, v dôsledku čoho súdy dospeli k záveru, že HANI group disponovala dostatočnými finančnými prostriedkami na úhradu daní a odvodov. Súdy pritom neskúmali mieru zavinenia externého účtovníka a ani hodnovernosť znaleckého posudku a výpovede znalkyne. Zo všetkých týchto dôvodov došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

15. Sťažovateľ sa finančného zadostučinenia domáha z dôvodu pocitu krivdy v dôsledku odsúdenia a výkonu časti trestu odňatia slobody, čo viedlo aj k zásahu do jeho práva na osobnú slobodu, súkromie a osobný život. Pri určení jeho výšky vychádzal z navýšenia trestu odňatia slobody pôvodne o 4 roky a 8 mesiacov, a to na trest spolu vo výške 14 rokov, pričom musel byť o 730 dní dlhšie vo výkone trestu, aby mohol požiadať o podmienené prepustenie. Za každý deň vo výkone trestu požaduje 200 eur ako kompenzáciu za utrpenie, stres a paniku vo výkone trestu (200 eur × 730 dní = 146 000 eur).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

18. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať,

či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

19. Na posúdenie sťažovateľových námietok sa ústavný súd oboznámil s uznesením okresného súdu o odmietnutí návrhu na povolenie obnovy konania a s napadnutým uznesením krajského súdu o zamietnutí sťažnosti. Bez potreby obsiahleho opakovania odôvodnení týchto rozhodnutí, ktoré sú sťažovateľovi známe a ktoré on sám obsiahlo cituje aj v ústavnej sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že výklad a aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku konajúcimi súdmi nevykazovali znaky arbitrárnosti (svojvôle). Krajský súd v spojení s okresným súdom svoje právne závery zrozumiteľne a dostatočne odôvodnil, preto jeho právne závery sú ústavne akceptovateľné. Ústavný súd tiež konštatuje, že krajský súd v spojení s okresným súdom v napadnutom uznesení správne aplikoval s vecou súvisiace právne ustanovenia Trestného poriadku, pri ich aplikácii sa neminul s ich účelom a zmyslom. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. III. ÚS 154/09, IV. ÚS 85/2011).

20. Z napadnutého uznesenia je zrejmé, že krajský súd sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu, že návrh sťažovateľa na obnovu konania je len opakovaním jeho predchádzajúcich troch návrhov a sťažovateľ neuviedol ani v novom návrhu žiadne nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by vyšli dodatočne najavo, ktoré neboli súdu skôr známe a ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania.

21. Krajský súd poukázal na rozsiahle dokazovanie v pôvodnom konaní na preukázanie, že HANI group mala v čase splatnosti odvodov a daní dostatok finančných prostriedkov, z ktorých mohli odviesť zrazené dane a odvody, konajúce súdy sa zaoberali námietkami sťažovateľa vrátane jeho argumentácie o finančnej situácii HANI group, odkázali pritom na znalecký posudok a výpoveď externého účtovníka, z ktorých vyplýva, že HANI group mala finančné prostriedky. V predchádzajúcich návrhoch sťažovateľ opakovane uvádzal svoj pohľad na to, ako boli získané, použité a zaúčtované finančné prostriedky spoločnosti, a namietal v pôvodnom konaní vykonané dokazovanie (nesprávne vedenie účtovníctva, svedecká výpoveď externého účtovníka, nesprávne zaúčtovanie pôžičky, nesprávne závery znaleckého posudku). Sťažovateľ v sťažnosti opätovne namietal zaúčtovanie výberu finančných prostriedkov externým účtovníkom. Všetky tieto námietky však už boli posudzované, neuvádza žiadnu novú skutočnosť, len svoj vlastný pohľad na hodnotenie vykonaných dôkazov. V pôvodnom konaní mal sťažovateľ možnosť, aby predložil, resp. navrhol dôkazy, ktoré by preukázali iný finančný stav spoločnosti, ako to bolo ustálené vykonaným dokazovaním.

22. V kontexte právnych záverov krajského súdu je relevantné odôvodnenie uznesenia okresného súdu, a to osobitne na s. 7 a 8, kde okresný súd uviedol, že v aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania uvedené skutočnosti preskúmali súdy už v konaniach o jeho skorších návrhoch na povolenie obnovy konania. Osobitne zdôraznil, že sťažovateľ v pôvodnom konaní odmietol byť prítomný na prvom hlavnom pojednávaní, po riadnom zákonom poučení urobil vyhlásenie o nevine, na ďalších pojednávaniach nevyvíjal aktivitu, nedomáhal sa výsluchu, k oboznámeným listinným dôkazom sa nevyjadroval, doplňujúce otázky k výsluchu svedka – externého účtovníka nemal a ani sa k nemu a iným dôkazom (napr. k výsluchu znalkyne) nevyjadril. Na s. 8 a 9 uznesenia okresný súd poskytol podrobne odôvodnenú odpoveď na právny záver, že argumentácia sťažovateľa v aktuálnom návrhu je len opakovaním argumentácie uvedenej v skorších návrhoch, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté.

23. Sťažovateľ pritom aj v ústavnej sťažnosti len opakoval skutočnosti uvedené v sťažnosti podľa Trestného poriadku, pričom obsahlo poukazoval na dôkazy vykonané v pôvodnom konaní a na ich hodnotenie konajúcimi súdmi. Z povahy tejto argumentácie je zjavné, že smerujú k odlišnému hodnoteniu dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní. V tomto smere je ale relevantná úvaha okresného súdu, že sťažovateľ mal možnosť uvedené námietky uplatniť napr. aktívnejšou účasťou na hlavnom pojednávaní a aktívnejšou obhajobou. Kompenzovať túto procesnú pasivitu prostredníctvom návrhov na povolenie obnovy konania nemožno. Sťažovateľ teda neuviedol takú argumentáciu, ktorou by relevantne spochybnil ústavnú súladnosť právnych záverov krajského súdu v spojení s okresným súdom.

24. Z uvedených dôvodov je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

25. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu